

ΣΤΗΛΗ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ

ὕπὲρ πατριωτικῶν καὶ ἀγαθοεργῶν σκοπῶν.

Ὁ πρὸ μικροῦ ἐν Κερκύρᾳ ἀποθανὼν Ζ. Μαρούλης ἠπειρώτης ἐκλήροτο 20,000 δραχμ. ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ στόλου, 20,000 ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης, 3,000 δρ. ὑπὲρ τοῦ πτωχοκομείου Κερκύρας, 1,000 ὑπὲρ τῆς φιλαρμονικῆς ἑταιρίας καὶ δύο οἰκίας ἀξίας 20,000 δραχμ. ὑπὲρ τῆς κοινότητος Ἰωαννίνων.

Εἰς τὸ ἐνταῦθα Ὀφθαλμιατρείον ἡ Κυρία Σμαράγδα Μουρούζη ἐδωρήσατο δραχμὰς 1,000.

Ὁ πρὸ μικροῦ ἀποδιδώσας ἐνταῦθα Δ. Παπαθανασόπουλος ἀφῆκεν ὑπὲρ τοῦ ἐν Ἀθήναις Πτωχοκομείου κληροδότημα δραχμ. 1,000.

Ὁ κ. Ν. Μαυροκορδάτος ἐπεμψεν εἰς τὸν ἐν Σόρῳ Σύλλογον τῶν Ἀνδρίων φρ. 50 καὶ ἱκανὸν ἀριθμὸν βιβλίων.

Ενεγράφησαν συνδρομηταὶ ὑπὲρ τῆς ἑταιρίας τῶν φυλακῶν διάφοροι δῆμοι τῆς ἐπαρχίας Κερυστίας.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἐπιστήμη, Καλλιτεχνία.

Ἐν ἰδίῳ κομῶν τεύχεϊ ἐδημοσιεύθη ἐν Παρίσις ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἐκδότου Calmann Lévy ἡ περὶ συγχρόνων Ἑλληνικῶν ποιητῶν μελέτη, ἡ δημοσιευθεῖσα πρὸ τινων μηνῶν ἐν τῷ περιοδικῷ «Nouvelle Revue» ὑπὸ τῆς διευθυντρίας αὐτοῦ κυρίας Juliette Lamber. Τοῦ ἔργου αὐτῆς προτάσσει ἡ πεπαιδευμένη Γαλλὴ μακρὸν πρόλογον, ἐν ᾧ πραγματεύεται περὶ τῶν περιστάσεων, ἐξ ὧν προῆλθεν ἡ νεωτέρα ἑλληνικὴ ποίησις, ἣν διαιρεῖ εἰς τέσσαρας διακεκριμένας σχολὰς, τοὔστιν Ἰόνιον, Κωνσταντινουπόλεως, Ἀθηνῶν καὶ ἠπειρωτικὴν σχολήν, καὶ ἐξετάζει κατ' ἰδίαν τὸν χαρακτήρα ἐκάστης τῶν σχολῶν τούτων. Παρίσταται δὲ ὑπέρμαχος τῆς ἠπειρωτικῆς σχολῆς, ἥτις τῆς κλεφτικῆς ἡμῶν ποιήσεως καὶ τῆς κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς, ἣν θεωρεῖ ὡς τὴν γνησίαν ἐκδηλώσιν τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, καὶ καίρει τὸ ἔθνικόν πανεπιστήμιον ὅτι διὰ τῆς ἀποκλειστικῆς παραδόχῃς τῆς γλώσσης τῶν λογίων εἰς τοὺς ποιητικοὺς διαγωνισμοὺς συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀπομάρανσιν τοῦ ποιητικοῦ πνεύματος ἐν Ἑλλάδι καὶ τὴν παραγωγὴν ποιήσεως θνητῆς ἐκ μιμητικῆς τῶν ρωμαϊκῶν ποιητῶν τῆς Ἑσπερίας.

Τὴν μελέτην αὐτῆς ἡ κ. Lamber ἀφαιρῶ εἰς τὸν ἐν Παρίσις ἡμέτερον λόγιον κ. Δ. Βικέλιαν, παρασχόντα τὴν συνεργασίαν αὐτοῦ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἔργου.

Μετά παρέλευσιν ἐπτά ἐτῶν, γράφει ἡ «Κλειὼ», ἐδιδάχθη πάλιν ἐν Βιέννῃ ἡ «Ἀντιγόνη» τοῦ Σφορδέλους, οὐχ ὅπως ἐν τῷ τοῦ δῆμου θεάτρῳ, ὡς πρόσθεν, ἀλλ' ἐν τῷ εὐρωπαικῷ καὶ μεγαλοπρεπεῖ αὐτοκρατορικῷ θεάτρῳ τῶν μελοδραμάτων, ὅπου ἄφθονα πρόκεινται τὰ φυσικὰ, χημικὰ καὶ μηχανικὰ τῆς παραστάσεως μέτρα. Ὅτε πρῶτον ὁ φιλόμουσος τῆς Πρωσσίας βασιλεὺς Γουλιέλμος Δ' ἐξέφρασεν εὐχὴν νὰ ᾤσῃ ἐπὶ σκηνῆς τὸ ἀπαράμιλλον τῶν δραμάτων τῆς σμυντῆς ἀρχαιότητος, Βοίηχιοι καὶ Γίκκιος ἐπιλοτιμήθησαν ν' ἀποκαταστήσωσιν ἐκ τῶν ἐνόντων τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν σκηνήν, ἥτις ὅμως δὲν ᾔδυντο νὰ καταπλήξῃ θεατὰς, εἰσιδόντας εἰς πολυτάλαντους ἀλλεπαλλήλους μηχανογράφους, εἰς ἀδιάλειπτον ποικιλίαν καὶ μυριόμορφους συντάξεις τῶν δρώντων προσώπων καὶ τοῦ χοροῦ. Ἡ πρόσφατος παράστασις τῆς «Ἀντιγόνης» εἶνε ἐπιτυχὴς τις ἀπόπειρα πρὸς διαλλαγὴν τῆς ἀρχαίας μονοτονίας καὶ ἀπλότητος καὶ τῶν ἀνωτέρας ἀξιώσεων τῆς καθ' ἡμᾶς δραματικῆς τέχνης. Ἀλλως δὲ τὸ δράμα ὁλόκληρον καὶ ἀναλωτῶν ἐδιδάχθη θαυμασίως ὑπὸ τῶν πρωτίστων ἐν Εὐρώπῃ ἡθοποιῶν, οἱ δὲ ὑπὸ τοῦ Μενδελσῶνους μελίσθεντες χοροὶ ἐψάλλησαν ὑπὸ τῶν ἐπισμωτέρων σοφῶν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θεάτρου. Ἐν ᾧ ἐψάλλετο τὸ «ἀκτὶς ἀέλιου...» ἀνέτελλε μεγαλοπρεπῆς διὰ χημικοῦ φωτὸς ὁ ἥλιος, ἐδύετο δὲ ὀχραίνωμος καὶ ὠσανεῖ πενθῶν, ὅτε ἡ Ἀντιγόνη ἀπήγετο ἐνα ταφῇ ᾧωσα. Ἡ ἐπιτυχία τῆς διαλλαγῆς θὰ ἐγκαινισθῇ ἀπανταχοῦ, ἀφύρσα ἐκ τοῦ μέσου προκηνίον, θυμέλην, λογεῖον κ.λ.π. θὰ ἐπιταχύνῃ δὲ τὴν διδασκαλίαν καὶ τῶν ἄλλων δραμάτων τοῦ Σφορδέλους.

— Χειρόγραφος πραγματεία τοῦ Κοπερνίκου «De Hypothesibus motuum caelestium» (Περὶ ὑποθέσεων τῶν οὐρανίων κινήσεων) ἀνεκαλύφθη ἐν τῷ ἀστεροσκοπεῖῳ τῆς Στοκχόλμης, προσεβραμμένη εἰς τὸ χειρόγραφον αὐτοῦ «De Revolutionibus Orbium Coelestium» (Περὶ τῶν μεταβολῶν τῶν οὐρανίων σωμάτων), ὅπου ἀρχικῶς ἀνῆκεν εἰς τὸν ἐκ Dantzig ἀστρονόμον Χαδέλιον.

— Τὸ ἐκτενέστατον καὶ δαπανηρότατον τῶν τηλεγραφημάτων, ὅσα πώποτε ἐπεστάλησαν εἰς ἐφημερίδα, ἔλαβε τῇ 21 Μαΐου ὁ «Χρόνος» τοῦ Σικάγου. Οἱ Ἀμερικανοὶ περὶ τοσοῦτου ποιοῦνται τὴν ἐν Ὁσωνία καὶ Καμβριτζ φιλοπονηθεῖσαν νέαν ἑρμηνείαν τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὥστε προηγοῦσαν 800,000 ἀντιτύπων. Ὁ «Χρόνος» τοῦ Σικάγου, ὅθλων νὰ διευκολύνῃ τοὺς ἀναγνώστας αὐτοῦ τὴν ἀντιβολὴν τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας ἑρμηνείας, καθ' ἣν ἡμέραν ἀφίκετο ἡ μετάφρασις ἐκ Λονδίνου εἰς Νέαν Ὑόρκην, ἡγόρασε τηλεγράφημα περιέχον 28 κεφάλαια τοῦ Ματθαίου, 16 τοῦ Μάρκου, 7 τοῦ Λουκᾶ καὶ 5 τοῦ Ἰωάννου, ἐν ὧν 83,715 λέξεις!

— Ἀπὸ τοῦ 1871 ἄχρι τοῦ 1880 τὸ «Γαλλικὸν Θέατρον» εἰσέπραξε 15,496,861 φράγκα. Ἐξ αὐτῶν 1,829,857 φρ. διανεμήθησαν εἰς τοὺς συγγραφεῖς, ὧν ἐδιδάχθησαν τὰ ἔργα, καὶ 1,374,715 φρ. κατεβλήθησαν ὡς φόρος ὑπὲρ τῶν πηνήτων. Τὸ «Μελοδραματικὸν Θέατρον» ἐντὸς ἐνὸς μόνοις ἔτους, τοῦ 1880, εἰσέπραξε 4,066,354 φράγκα, ἐδαπάνησεν ὅμως 4,080,847 φρ. Ἡ διαχείρισίς του ἀφῆκε λοιπὸν ἔλλειμμα ἐκ 14,051 φράγκων.

Ἡ νομικὴ Σχολὴ τοῦ πανεπιστημίου προκηρύττει θέμα διαγωνισμοῦ ἐπ' ἄθλῳ ταχθέντι ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Λεωνίδα Σγούτα συγγραφὴν περὶ προγαμίας δωρεᾶς κατὰ τὸ ρωμαϊκὸν καὶ ἰδίως τὸ βυζαντινὸν δίκαιον.

ΒΙΒΛΙΑ

2393. Ἑστία. Ἐκδίδεται κατὰ κυριακὴν. Ἔτος 5'. Τόμος ΙΑ', 28 Ἰουνίου 1881. Ἀριθ. 287 (235). Λεπτά 20. Ἀθήνησι, γραφεῖον τῆς «Ἑστίας», ὁδὸς Σταδίου, ἀρ. 6, 4^{ον}, σελ. 16. Περιεχόμενα: Ἀπάντησις σουλιωτικῇ. — Ὁ ἱατρὸς Ἀντώνιος [Μυθιστορία Ἰω. Ρουφώινη. Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου]. — Κέρκυρα. (Μελέτημα Φερδινάνδου Γρηγοροβίου). — Περὶ ὀλίγων καεστραμμένων σελίδων τῆς πατρίου ἱστορίας ὑπὸ Σπυρ. Π. Λάμπρου. — Οἱ ἀντίποδες. (Εἰκὼν) ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. — Ἀνεκδότα τοῦ Γερο-Κολοκοτρωνῆ. — Δάνειον πνεύμα. — Ἀληθεῖαι. — Σημειώσεις.

2394. Μάρκου Ῥενιέρη ἱστορικαὶ μελέται. Ὁ «Ἑλληνὴν Πάπας Ἀλέξανδρος Ε'». Τὸ Βυζαντινὸν καὶ ἡ ἐν Βασιλείᾳ Σύνοδος. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῶν καταστημάτων Ἀνδρέου Κορομηλά. 1881. 8^{ον}, σελ. 192. Μετὰ ἐκδόσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου Ε', καὶ τοῦ οἰκισμοῦ αὐτοῦ ἐν ἀρχῇ.

[Ἡ προκειμένη νέα συγγραφὴ τοῦ κ. Μ. Ῥενιέρη περιλαμβάνει συνεχῇ ἱστορικὴν μελέτην 99 ἐτῶν ἀπὸ τοῦ 1340 μέχρι τοῦ 1439, διαιρεῖται δὲ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ τίτλου, εἰς δύο διακεκριμένα μέρη, συνδεόμενα διὰ τῆς συνεχείας δύο μεγάλων ἱστορικῶν συμβάντων τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας, εἰς τὰ ὅποια μετέσχον Ἕλληνες.

Κατὰ τὴν ΙΔ' ἐκατονταετηρίδα, εἰς ἣν ἀνάγεται ἡ ὑπόθεσις, ἣν κατέστησεν ἀντικείμενον μελέτης καὶ συγγραφῆς ὁ κ. Ῥενιέρης, ἀνεφάνη, καθ' ἃ γνωστὸν ἐκ τῆς ἱστορίας, τὸ Μέγα Σχίσμα τῆς Δύσεως, καθ' ὃ δύο Πάπαι Ἰννοκέντιος Δ' ἐν Ῥώμῃ καὶ Βενέδικτος Γ' ἐν Ἀδενίῳ (Avignon) ἔλεγον ἐκάτερος πρὸς τοὺς χριστιανούς τῆς Δύσεως «ἐγὼ εἰμι ὁ διάδοχος τοῦ Ἀγ. Πέτρου, ὁ ἀντιπρὸς τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ κρατῶν τὰς κλεῖς τοῦ οὐρανοῦ, ἐγὼ εἰμι ὁ ἀληθὴς ποιμὴν, ὁ δ' ἕτερος ὁ Ἀντί-Χριστος».

Ἐπὶ ἡμῶς ἀνεκατονταετηρίδα δι' αἱματηρῶν ἀγώνων, διὰ τῶν θεολογικῶν συζητήσεων τῶν Πανεπιστημίων διηφιόθη τῆθι ἡ γνησιότης τοῦ ἀληθοῦς διαδόχου τῆς ἑσρας τοῦ Ἀγίου Πέτρου. Ὁ διασμός οὗτος τῆς Δύσεως εἰς δύο ἐχθρικά στρατόπεδα ἐπὶνεγκε μέγιστα δεινὰ, ἐξητεῖτο δὲ πανταχόθεν ἡ θεραπεία διὰ τῆς καταπάσεως τοῦ σχίσματος. Εἰς τὰς προσπάθειας πρὸς ἄρισιν τῆς ἐρίδος ταύτης ἔλαβε

μέρος ἐνεργὸν καὶ ὡς ἐν τῶν πρωτευόντων προσώπων ὁ Πέτρος Φιλάργης, Κρής, ὀρφανὸς γόνεων, ἀνατραφεὶς παιδιόθεν εἰς τὸ τάγμα τῶν Φραγκισκανῶν Ἀδελφῶν καὶ ἐκπαυθεὶς εἰς τὰ Πανεπιστήμια τοῦ Παταυίου, τῆς Ὁξωνίας καὶ τῶν Παρισίων, ἐν ᾧ καὶ ἐδίδαξεν ἐπὶ τινα χρόνον, ἀναβάς μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς τὰ ὑπάρχοντα τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας, ἐκλεχθεὶς διὰ τὴν παιδείαν αὐτοῦ καὶ τὰς ἀρετὰς τῷ 1409 Πάπας ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀλεξάνδρου Πέμπτου.

Ἐπὶ τοῦ βίου τούτου στηρίζεται τὸ πρῶτον μέρος τῶν ἱστορικῶν μελετῶν. Ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἑλληνικοῦ Πάπα τοῦ σχίσμα ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὅτε δὲ κατέπαυσεν ἐξηκολούθησαν νέαι διαταράξεις τῆς Καθολικῆς ἐκκλησίας, εἰς ἃς ἀνεμίχθη ἡ Ἀνατολική. Τὰ νέα ταῦτα γεγονότα καθόσον συνδέονται μετὰ ἑλληνικῶν προσώπων ἀποτελοῦσι τὸ θέμα τῆς δευτέρας μελέτης. Ἰδοὺ δὲ διὰ τίνας λήξεων ὁ ἱστορικὸς συγγραφεὺς μεταβαίνει ἀπὸ τῆς πρώτης εἰς τὴν δευτέραν μελέτην. «Ἰνα ζωγραφίσωμεν τοὺς χαρακτῆρας τοῦ Πάπα Ἀλεξάνδρου Ε' ἐδέξην νὰ ἐκτυλίξω τὸ πολὺπλοκον δράμα, ἐν ᾧ οὗτος ὑπῆρξεν ἐν τῶν πρωτευόντων προσώπων. Ὅτε ὁμοῦς ὁ θάνατος ἀποσπᾷ αὐτὸν ἐκ τῆς σκηνῆς, τὸ δράμα δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη εἰς τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ· μένει δὲ ὁ θεατὴς περιέργως νὰ μάθῃ πῶς ἐλύθη τοῦ μεγάλου Δυτικοῦ σχίσματος ὁ κόμπος, οὗ ἐπιληφθεὶς ἡ χεὶρ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιπτε νεκρᾷ. Χάριν τοῦ θεατοῦ τούτου μεταβαίνω ἤδη εἰς τὴν τελευταίαν πρᾶξιν τοῦ δράματος εἰς ἣν ἐμφανίζεται πάλιν Ἑλληνικὸν πρόσωπον, ἡ Ἀνατολικὴ ἐκκλησία, προσωρισμένη νὰ θυσιασθῇ ἐπὶ τέλους ὡς σφάγιον ὑπὸ τῆς παποσύνης, ἵνα ἔξη αὐτὴ τὸν ὀριστικὸν θρίαμβον κατὰ τῶν πολεμίων τῆς». «Ἐχει δὲ ἡ ὑπόθεσις τοῦ 6' μέρους ἀναλυτικώτερον ἐκτεθειμένη ὡς ἑξῆς:

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου Ε' ἐξελέχθη πάπας ὁ Ἰωάννης ΚΓ', καὶ μετὰ τοῦτον τῷ 1417 ὁ Μαρτίνος Ε'. Ἐπὶ τοῦ τελευταίου δὲ τούτου κατέπαυσε τὸ Μέγα σχίσμα παρατηθέντος τοῦ ἀντιπάπα Γρηγορίου ΙΒ' καὶ ἐγκαταλείφθεντος ὑπὸ πάντων τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ τοῦ ἐτέρου ἀντιπάπα Βενεδίκτου. Τὸν Μαρτίνον διεδέχθη ὁ Εὐγένιος Δ'. Ἀλλ' ἐπὶ τούτου νέαι περιπλοκαὶ συνετάραξαν τὴν Καθολικὴν ἐκκλησίαν, διότι ὁ Εὐγένιος μόλις λαβὼν τὰς ἡνίκας τῆς παποσύνης ἠθέλησε νὰ διαλύσῃ τὴν ἐν Βασιλείᾳ ὑπὸ τοῦ προκατόχου του συγκληθεῖσαν Σύνοδον πρὸς διευθέτησιν τῶν τῆς ἐκκλησίας πραγμάτων. Οἱ ἐν Βασιλείᾳ πατέρες, ὑπὲρ τῶν ὁποίων εἶχε κηρυχθῇ ἡ κοινὴ γνώμη καὶ οἱ ἰσχυροὶ τῆς Δύσεως ἀντέστησαν, καὶ προσέβησαν εἰς τὴν ἀποκοπὴν τῶν προνομίων τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας, καὶ ἔθεντο φραγμοὺς εἰς τὰς καταχρήσεις τῶν παπῶν· ἀλλ' εἰς τὰ ἔργα ταῦτα τῆς Συνόδου ἠγέρθη ζωηρὰ ἀντίρροπος παρὰ τῶν κληρικῶν, οἵτινες τείναι ἐκαρποῦντο τὰ ἀγαθὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐνέπνευσαν θάρρος εἰς τὸν Εὐγένιον συνασπισθέντες περὶ αὐτὸν, ὅπως ἀντισταθῇ κατὰ τῆς Συνόδου καὶ ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τῆς ἀκεραιότητος τῶν παπικῶν προνομίων.

Ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ ὁ Εὐγένιος ἀνεζήτησε τρόπον ὅπως ἀντιστρατευθῇ κατὰ τῆς Συνόδου, ὧσθῃ εἰς τὰ ὅμματα τῆς κοινῆς γνώμης καὶ προσελκύσῃ ταύτην πρὸς ἑαυτὸν. Πρὸς τοῦτο δὲ ἐπενόησε νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας ἑνωσιν, ἣτις ἦτο εὐχὴ καὶ ἐπιθυμία τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ἐπίτασιν λαβούσα μετίζονα ὅταν ἀνέβῃ εἰς τὴν ἑδραν τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας Ἑλληνὸν πάπα. Διὸ ἐπέμψεν εἰς Κωνσταντινούπολιν τῷ 1433 τὸν Χριστοφόρον Γαλατῶν ἡμεπεσταυμένον αὐτοῦ γραμματέα.

Ἀλλ' οἱ ἐν Βασιλείᾳ πατέρες καὶ σύμμαχοι ὁ καθολικὸς κόσμος κατενόησεν ὅτι τοῦτο ἦτο πρόφασις ὅπως μεταίωσῃ ὁ Εὐγένιος τὸ ἔργον τῆς Συνόδου· διὸ καὶ οἱ ἐν Βασιλείᾳ ἐπέμψαν ἰδίους πρέσβεις εἰς Κωνσταντινούπολιν, ζητοῦντες οὕτως ν' ἀναλάβωσι τὰς διαπραγματεύσεις περὶ τῆς ἑνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν.

Ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου γεγονότος, βασίζεται τὸ δεύτερον μέρος τῶν ἱστορικῶν μελετῶν, ἐν ᾧ μετὰ καλλιτεχνικοῦ λόγου ὁ κ. Ρενιέρης διεξέρχεται ἐν 16 κεφαλαίοις τὰς δραματικὰς περιπετείας τῶν διαπραγματεύσεων, ἀπεικονίζων ζωηρῶς τὰ συμβάντα, χαρακτηρίζων τὰ πρόσωπα τὰ λαβόντα μέρος ἐκατέρωθεν πρὸς λύσιν τῆς υποθέσεως ταύτης, ἐν ᾗ ἐνεπαίχθη ἡ Ἀνατολικὴ ἐκκλησία καὶ ἀφροσύνη ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τοῦ πατριάρχου τῶν ὀρθοδόξων ὁ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ σχίσματος τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς ἐκκλησίας περιβόητος· ἐκεῖνος ὅρος τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ Συνόδου.

Τὸ ὅλον ἔργον διαιρεῖται εἰς 35 κεφάλαια, ὧν 19 περιέχει τὸ α' μέρος, καὶ 16 τὸ β' ἐν οἷς μετὰ δεξιᾶς καὶ καλλιτεχνικῆς γραφίδος ὁ κ. Ρενιέρης ἀπεικονίζει τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην τὰς σκηνὰς τοῦ μεγάλου δράματος τοῦ σχίσματος, καὶ τὴν πλεεκτήνην εἰς ἣν ἐνέπεσεν ἡ Ἀνατολικὴ ἐκκλησία, παραστῶν τὰ δρώοντα πρόσωπα τῶν Ἑλλήνων ὡς ἐν ἀναγλύφῳ εἰς τὰς ὀψεις τοῦ ἀναγνώστου. Ἡ ἐξιστόρησις δὲ τοῦ βίου τοῦ Ἀλεξάνδρου μέχρι τῆς συμμετοχῆς αὐτοῦ εἰς τὰ τοῦ μεγάλου σχίσματος, ὅτε εἶχε ἡλικίαν 70 ἐτῶν, ὡς ἀρίστα ἐτέθη ἐν τῷ α' κεφαλαίῳ, ὥστε πρόλογος δραματικῆς διλογίας, ἐὰν ἐπιτρέπεται ἡμῖν ἡ λέξις αὕτη, ὅπως κατανοήσῃ ὁ ἀναγνώστης τίς ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, πόθεν ἡ πατρὶς, ὅποια ἡ παιδεία καὶ πολιτικά καὶ ἐκκλησιαστικά αὐτοῦ ἔργα.

Τὸ ἔργον τοῦ κ. Ρενιέρης, ὡς διαλευκαίνον ἐν τῶν ἱστορικῶν συμβάντων τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, ὅπερ ἐστρεβλώθη καὶ κακῶς ἐξετέθη ὑπὸ πολλῶν ἱστορικῶν τῆς Δύσεως καὶ κατεκρίθησαν οἱ Ἀνατολικοί, συνάδουσεν διὰ παραπομπῶν ἐν τῷ κειμένῳ.

Ἐν γένει δ' εἶπεῖν τὸ ἔργον εἶνε γεγραμμένον εἰς ὕψος ἀνθρώπου, εἰς γλῶσσαν ὀρθοπέπῃ καὶ βέουσιν. Ἡ ἀνάπτυξις τῆς υποθέσεως εἰς πᾶσαν τὴν ἐν παρακολούθησιν σειρὰν τῶν γεγονότων διεγίρει ἀνὰ πᾶν κεφάλαιον ζωηρὸν τὸ διαφέρον τοῦ ἀναγνώστου, καὶ κινεῖ τὴν περιέργειαν αὐτοῦ.

Ἐν τοῖς ἐδαφίστοις συγγραμμάσι τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς πεζογραφίας, τὰς ἱστορικὰς μελέτας τοῦ κ. Ρενιέρη θεωροῦμεν ὡς ἔργον ἀρίστον, εἰς ὃ συμπίπτουσιν οὐ μόνον ἀκρίβεια καὶ τέχνη περὶ τὴν ἱστορικὴν ἔκθεσιν καὶ κρίσιν, ἀλλὰ καὶ λέξεις ἐπιτυχία καὶ λόγου κάλλος].

2395. Λογοδοσία τῆς διοικούσης τῆς συντεχνίας τῶν ὀδοποιῶν Ἐφορίας. (Ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1880 - 30 Ἀπριλίου 1881). Ἀναγνωσθεῖσα ὑπὸ τοῦ προέδρου Ἀντωνίου Βιδάλη. Ἔτος πρῶτον. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς «Ἐνώσεως», παρὰ τῇ πλατείᾳ τῆς «Ὁμονοίας», 1881. 8^{ος}, σελ. 20. [Ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἀποσπώμεν τὰ ἐκπόμενα περὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ Σωματείου. Ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ μέχρι σήμερον τὰ μὲν ἔσοδα ἀνῆλθον εἰς δρ. 9,885. 08, ἣτοι ἐκ καταθέσεων τῶν μελῶν δρ. 4,300. 85, ἐκ τῆς κληρονομίας 2 ὁμολογιῶν τοῦ δανείου τῶν 6 εκατομμυρίων δρ. 200, ἐκ τόκων δρ. 328. 85, ἐκ δωρεῶν δρ. 3,824, προστιθεμένης καὶ τῆς ὠφείλειας ἐκ τῆς προσκτήσεως ὁμολογιῶν ὑπὸ τῷ ἄρτον δρ. 1,431. 38, ἀναδιδάσκειται τὸ κεφάλαιον εἰς δρ. 9,885. 08, τὰ δὲ ἔσοδα εἰς δρ. 350. 32, ὥστε τὸ Σωματεῖον κέκτηται καθαρὸν κεφάλαιον μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου 1881 ἐκ δραχμ. 9,579. 76· τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ 13 μετοχῶν τοῦ δανείου τῶν 60 εκατομμυρίων φράγκων ἐπὶ τόκῳ 6 $\frac{1}{2}$ δρ. 7,280, ἐκ 12 τοῦ δανείου τῶν 6 εκατομμυρίων ἐπὶ τόκῳ 6 $\frac{1}{2}$ δρ. 1,258, ἐκ 2 τοῦ δανείου τῶν 60 εκατομμυρίων τῆς Τραπεζῆς μετὰ λαχείου ἐκ δρ. 220. 46 καὶ ἐκ τῶν ἐν τῷ ταμείῳ μετρητῶν, ἅτινα θέλουσι διατεθῇ εἰς ἀπόκτησιν χρεωγράφων.]

2396. *Histoire Grecque* par Ernest Curtius, traduite de l'allemand sous la direction de A. Bouché-Leclercq, professeur suppléant à la Faculté des Lettres de Paris. Tome deuxième. Paris, Ernest Leroux, éditeur, 28, rue Bonaparte. 1881. Fascicule N° 14.

[Διὰ τοῦ φυλλαδίου τούτου συμπληροῦται ὁ β' τόμος τῆς γαλλικῆς μεταφράσεως τοῦ λαμπροῦ συγγραμματος τοῦ Κουρτίου. Τὸ φυλλάδιον τοῦτο περιέχει ἐν τέλει ἐν παραρτήματι α') πένταξιν τῶν πόλεων, ὅσαι συνετέλουν φόρον εἰς τὸν ἐν Δῆλῳ ταμεῖον ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἀθηναίων καὶ β') κατάλογον κατὰ τάξιν χρονολογικὴν τῶν κατὰ τὸν πέμπτον π. Χ. αἰῶνα ἀθηναϊκῶν κληρουχῶν. Δημοσιευθεὶς δὲ πρὸς τοὺς καὶ ἄλλας εἰδικὸς τῆς «Ἑλληνικῆς ἱστορίας» τοῦ αὐτοῦ σχήματος μετὰ τὸ βιβλίον, περιλαμβάνων πάντας τοὺς ἀναγκαίους ἱστορικοὺς πίνακας, χάρτας καὶ σχεδιογράμματα πρὸς κατάληψιν τοῦ κειμένου.]

2397. *Héraclès au repos*. Bronze grec du Musée du Louvre. Par Jules Marthas. (Extrait des «Monuments Grecs», publiés par l'Association pour l'encouragement des Études grecques en France». — Année 1880). Paris, typographie Georges Chamerot, Rue des Saints-Pères, 19. 1881. 4^{ος}, σελ. 12. Μετὰ εἰκόνας.

2398. Ἐπικήδειος εἰς Δέσποιναν Αὐθεντοπούλου ὑπὸ Ἰ. Ξεναίου. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τύποις Παλαμάκη, Πέραν, πλησίον τοῦ «Μὲν Μαρσέ». 1881. 8^{ος}, σελ. 7.